המרמיטה והעורב

סיפור אסקימוסים
צייר א. ראצ'ב

הו-הו-הו, הרבה ניסיון היה לעורב, הרבה דברים כבר ראה, אבל כזה עוד לא קרה לו. תשמעו..
בחוף הנהר חיה מרמיטה עם הבת שלה. פעם הם יצאו מאוהל ירנגה שלהם כדי לשתות קצת מים. כשרק יצאו, התעופף לשם עורב. הוא חסם את כניסת הירנגה באבן גדולה, התיישב על האבן וחיכה למרמיטה. המרמיטה חזרה וביקשה "תן לנו לעבור" "לא, לא אתן" ענה העורב "אוכל אתכן". המרמיטה נבהלה אך לא הראתה זאת. "לפני שתאכל אותי" אמרה "שמעתי שאתם, העורבים, יודעים לרקוד יפה. אבל אף פעם לא הזדמן לי לראות זאת. תרקוד! ואחר כך תאכל אותי!"
העורב לא רצה להודות שהוא אינו רקדן

מוצלח ביותר. הסכים. ירד מהאבן, הידק חגורה והתחיל לרקוד. הושיט את ראשו קדימה, פשט את כנפיו לצדדים וקופץ על מקום אחד.
"כך רוקדים העורבים?" צחקה המרמיטה
"בושה להסתכל על זה!"
"אלא איך?" שאל העורב.
"ככה"ענתה לו:

"עורבים רוקדים
"עוצמים עיניים
"א-א-הו-הה!
"עורבים רוקדים
"עולים לשמיים
"א-א-הו-הה!

העורב עצם את עיניו, התעופף גבוה, גבוה! ירד לארץ והחליק על האבן שבכניסה לירנגה. האבן זזה והמרמיטות הופ! פנימה.
התעשת העורב, אבל היה כבר מאוחד.
הספיק רק לתפוס את קצה זנבה של המרמיטה והוריד לה פיסת פרווה מהזנב. זה הכל מה שנשאר לו. הלך העורב הביתה עם פיסת הפרווה.
ובינתיים אמרה המרמיטה לבתה "רוצי לעורב. בקשי ממנו שיחזיר את פיסת הפרווה שלי. אם תצאנה מרמיטות אחרות לנשף, תתחילנה לנופף בזנבות. איך אוכל לנופף בזנב שלי?"

רצה המרמיטה הקטנה לעורב.
"קוו-קוו" קוראת לו"
"קרע-קרע!" עונה העורב.
"אמא שלחה אותי אליך. מבקשת שתחזיר לה את פיסת הפרווה. מרמיטות תצאנה לנשף ותנפנפנה בזנבות, איך היא תוכל לנפנף בזנב שלה?"
"אמרי לה שתבוא בעצמה!" ענה לה העורב.

חזרה מרמיטה-בת לאמא ואומרת לה "העורב רוצה שתבואי בעצמך!"
"לא, לא אלך לעורב" ענתה לה המרמיטה "מוטב שתלכי לנהר, תמצאי שם אבן ארוכה וחלקה."
רצה המרמיטה הצעירה לנהר ומצאה אבן ארוכה וחלקה. המרמיטה לקחה אותו וציירה עליו, קישטה אותו. האבן נראתה עכשיו כמו דג, עם עיניים וזנב.

"לכי שוב לעורב" אמרה לבת "תגידי לו שיחזיר פיסת פרווה מהזנב שלי ואני אתן לו דג בתמורה" ונתנה לה את האבן המצויירת.
עכשיו שוב רצה הבת לעורב.
"קוו-קוו" קוראת לו"
"קרע-קרע!" עונה העורב.
"אמא שלחה אותי אליך. היא רוצה להתחלף. תחזיר לה את הפרווה והיא תתן לך דג תמורתה." והראתה לו את האבן המצויירת.
"הה-הה-הה. קר-קר-קר" צחק העורב וקרקר "תמיד מוכן לכך!"
הוא זרק את פיסת הפרווה ובלי להסתכל הכניס את האבן ישר לפה.
נגס והתחיל לצעוק "אוי, השן שלי, השן שלי!" השן שלו נשברה. וכך נשאר העורב בלי שן.
והמרמיטה לקחה את הפרווה, הדביקה לזנב ויצאה לנשף. ראתה מרחוק את העורב וצחקה ממנו, נפנפה בזנבה.